

Fakta og fornuft er glemt i klimadebatten

kopi fra <https://klimarealisme.dk/>

12. december 2019 0:58

▪ **Af Martin Kryhl Jensen, historiker, Kgs. Lyngby**

Min geografibog i folkeskolens afgangsklasser var skrevet i 1970'erne. I den var der et helt kapitel om risikoen for en ny istid, og om hvilke konsekvenser en sådan klimaforandring ville medføre.

Baggrunden var, at man siden 1940'erne havde observeret, at temperaturen på jorden var faldet, og nu var forskerne bekymrede. I 1972 sendte 42 amerikanske og europæiske topforskere således et brev til daværende præsident Nixon, hvor de udtalte deres dybe bekymring for verdens kolde fremtid.

Ifølge DMI ansås risikoen for en ny istid for at være reel langt op i 1980'erne. I 2017 viste et norsk studie, at temperaturen i Svalbard for 10.000 år siden var 6 grader varmere end i dag. Uden menneskelig påvirkning og uden at indlandsisen smeltede bort.

Tilbage i 1922 skrev The Washington Post om klimaforandringer i netop Svalbard: »Det Arktiske Ocean er ved at varme op, isbjerge bliver sjældnere, og nogle steder finder sælerne vandet for varmt.

Rapporter fra fiskere, sælfangere og opdagelsesrejsende peger alle på en radikal ændring i klimaforholdene og hidtil uhørte temperaturer i Arktis.

Forskningsekspeditioner rapporterer, at der næppe er is så langt nordpå som 81 grader og 29 minutter. Målinger ned til en dybde på 3.100 meter viser, at Golfstrømmen stadig er meget varm. Store ismasser er blevet erstattet af moræner af jord og sten, og mange velkendte gletsjere er helt forsvundet.«

En international forskergruppe dokumenterede i 2013, at for 3000-5000 år siden var indlandsisen i Grønland væsentlig mindre end i dag, uden menneskelig påvirkning.

Da Erik den Røde levede i Sydgrønland omkring år 1000, var klimaet over to grader varmere end i dag, hvorfor man kunne dyrke korn.

Få hundrede år senere blev klimaet væsentligt koldere, og nordboerne forsvandt igen. Helt uden hjælp fra CO₂-udledning fra afbrænding af olie, kul eller gas.

Under den lille istid, det såkaldte Maunder-minimum, fra midt i 1600-tallet til starten af 1700-tallet var der så koldt i Nordeuropa, at svenskerne i 1658 kunne gå over isen på de danske bæltter, mens man i London hvert år holdt vintermarked på en tilfrossen Themsen.

Klimaet har altid forandret sig og flere gange ganske voldsomt på relativt kort tid. Hvorfor er der ingen, der helt forstår.

Ingen kender derfor heller forholdet mellem naturlige klimavariationer og menneskeskabte klimaforandringer.

Alligevel kan man i dag læse om børn med klimangst, fordi de er blevet bildt ind, at der kun er 12 år til at redde verden fra apokalypsen.

Børnene ved selvfølgelig ikke bedre, for de kan ikke huske, at samme dommedagsprofeti er udstedt mange gange før.

I 1989 erklærede FN, at år 2000 var sidste chance for at redde verden.

Al Gore, der blev hædret med en Nobelpris for sin klima-aktivisme, hævdede i 2006, at der var 10 år til at redde verden, og ved COP15 i København i 2009 hævdede han, at Nordpolen ville være isfri om sommeren indenfor 5-7 år.

Samme år hævdede NASA's ledende klimaforsker James Hansen, at man kun havde fire år til at redde jorden.

På trods af de utallige fejlagtige profetier og åbenlyst fejlbehæftede klimamodeller taler politikere og mediehungrede klimaforskere i stadig mere pseudo-religiøse termer om 'klimakrisen' eller 'klimakatastrofen'.

En 16-årig diagnosticeret svensk pige, der hævder at kunne se CO₂-molekyler med det blotte øje, og hvis budskab er, at vi skal gå i panik, er opløftet til ypperstepræstinde i den nye klimareligion.

Varme somre og kolde somre, tørke og skybrud, kolde vintre og grå vintre – alt ses nu som bevis på menneskeskabt global opvarmning. Seneste 'bevis' har været nedbørsmængden i november.

Går vi blot et par og tyve år tilbage, så tingene helt anderledes ud.

Midt i 1990'erne forklare DMI således, at seks milde vintre i træk ikke kunne ses som noget bevis for menneskeskabte klimaforandringer, da klimaet pr. definition er kaotisk og uforudsigeligt. Samtidig mindede man om, at alle vintrene i 1930'erne var varmere end gennemsnittet, mens man i 1940'erne oplevede en række hårde isvintre.

I dag er teorien om menneskeskabt global opvarmning blevet en teori, der ikke kan falsificeres.

Det var den østrigske filosof Karl Popper, der definerede princippet om falsifikationisme, hvilket indebærer, at universelle teorier, der ikke lader sig falsificere, må anses som uvidenskabelige.

Det er situationen i dag. Klimakrisen ligner mere og mere en klimapsykose.